

ДІЛО

Виходить що-дня рано
крім понедіків.

РЕДАКЦІЯ
І АДМИНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10., П. пов.

Конт. пошт. шаан. 26.726.

Адреса теле. „Діло—Львів“.

Число телефону 261

Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро Угорщині:
місячно 3 40 К.
чвертьрічно 10 —
піврічно 20 —
цїлорічно 40 —
у Львові (без доставки):
місячно 3 — К.
чвертьрічно 9 —
піврічно 18 —
цїлорічно 36 —

За зміну адреси
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрїчка петтова, двошлях-
това 40, в надслїдїм 60, в
оповістях 80 с. в редакційній
часті 1 К. Повідомленя про
вїснана і заручини 1:50.
Некрологї стрїчка 1 К.
Сталогоголошеня за окремою
умовою.

Однї примірник констус
у Львові 12 с.
на провінції 14 с.

Видас: Видавничя Спїлнв „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Битва на східнім фронті.

ЗВІДОМЛЕНЄ Ц І К. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ з 10. липня.

В області фронту архики. Йосифа зна-
чнійша бовва діяльність артилерїї і звїднв.
Під Станіславовом вчора рано розгорїли
знак завзятї бої. Союзні вїйска відперли
кїлька наступів, але ввечером супроти пере-
важваючого напору ворожих мас у-
ступили за потїк Лукавицю.

На північ від Дністра Росїяни пово-
дились доволї супокійно. Наші підїзди
працювали успішно.

Між галицькою границею і Бал-
тійським морем в богатїох місцях арти-
лерійський огонь.

ЗВІДОМЛЕНЄ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ з 10 липня.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Фронт князя Леопольда бавар-
ського: Коло Риги, Динабурга і Сморгоня
змовли ся бої. На просторі групи ген. полк.
Бек Ермолї проявили Росїяни між Стрипою і
Дністром слабу діяльність. Наші підїзди
приспорили на богатїох місцях добучу і бранців.

Після битв, які ровиннули ся вчора на пів-
нічний захїд від Станіслава, нашї вїйска від-
ступили на довший бїг потока Лукавиці. На
просторі інших армїй не було більших битв.

Фронт Македонський: Положенє не
змїнило ся.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група вїйск Баварського на-
ступника престола Рупрехта: У Фляндрї
заведж побережя і в інших відтиках силь-
нійший артилерійський огонь і звїднв діяльність.

Група вїйск німецького наступ-
ника престола: Частковї наступи Фран-
цуза відкиненї.

Група ки. Альбрехта: Нічого важ-
вїйшого.

З воєнної пресової кватири.

ВІДЕНЬ (Ткб). В околицї Станіслава
їшла дальша боротьба. Росїяни від рана вели
на малї відтинки що раз то новї маси до бою.
Союзні вїйска відкидали всі наступи ворога з
можливу гїбною витривалїстю, аж завдяки чи-
сильній перевазї удало ся вкїнци ворогови за-
крити фронт в однім місці. Смїливї протинаступ
нашої піхоти здержували противника від даль-
ших наступів. Під ввечір згїдно з планом пода-
ли ся союзні вїйска за довший берїг потоку
Лукавиці.

Се версунене фронту, виконанє без даль-
шого натиску ворога спричинненє тактичними
зглядани в огляду на льокальнї обставини бо-
ротьби. Обїймас воно тїльки вїйска між Дністром
і Карпатями.

Вчерашній день придбав Росїянам терену,
але при тїх стразах його переходять уї міри.

Львів 10. липня 1917

Живними полями нашого Поділя кублять
ся тепер битви, які своєю завзятїстю, кривавї-
стю, скїлькістю знищеного матерїялу мунїційно-
го і — як мало воно тепер числїть ся! — „ма-
терїялу“ людського не мнють пари в дотепе-
рїшних, уже мало не 3 літних боях на східнім
фронті.

Золочїв, Бережа
ни і Калуш — се ті міста нашї, до ворїт ко-
трих стукають російські революційнї вїйска.

Російські революційнї вїйска! Полки з чер-
воними прапорами! Пишемо се і рїй невеселих
думок тиснеть ся нац про вїчний самообман
людини, про могутчу ролю того самообману в
їсторїї, про його моральну осудимість, — на-
рїштї про його дивнучу ролю в походї люд-
ства вперед. Відганяємо той рїй зайвих рефлек-
сій і приковуємо свідомість до непосред-
ного політичного обличя подїй, якими гомонять
горячі днї сьогорїчного липня. Дві обставини
вимагають тут нашої уваги.

Одна: що ся офензива революційної Росїї
як самою появою своєю так і напругою сво-
ього веденя завдає неправду всім тим воєно-
політичним міркованям, котрї будувались на
думках про абсолютний паціфізм соціалістично-
радикального перевороту тай на чутках про ор-
ганїзаційну нездїбність революційної російської
армїї до кривавого почину, і то почину більшої
мїри. Показало ся, що революційна Росїя від-
кидає ідею окремого мира в осереддїмнїм цїсар-
ствами Гогенцолернів і Габсбургів без порївнаня
рїшучїйше, ніж навіть Росїя царська, Росїя Ро-
манових. Тай показало ся, який карикатурний
і як дуже невїрний образ російської дїйсности
вїтворили собі буля ті з помїж нас, котрї уза-
гальнювали скамдальнї випадки анархїї в Росїї—
випадки, певна рїч, і яркі і навіть численнї, та
все таки у відношеню до величини Росїї тїльки
дуже відокремленї, — переочували за те розмі-
ри тихої і супокійної, отже й нескандальної щоден-
ної працї будуваня нової Росїї, тай на під-
ставї таких передвислїлок доходили до виснов-
ку, що треба, мовляв, тїльки трохи потрясти
російським фронтом, а він розлетить ся і доро-
га в Москву, Петербург і Київ буде свобідна.

Друга обставина, яка вимагає кїлька хвил
уваги, — се відмошенє українського
громадянства до подїй, які відиграють
ся нинї на східнім фронті. Більш менш
рїк тому нерезживало українське громадянство в
Галичинї днї трївоги — супроти тої заглади,
яку для українства несла на своїх прапорах
сфензива Брусилова, тоді полководця царської
Росїї. Як би воно нинї і не було, як болочним
оком ми і не гляділи б на ту руїну країни і руї-
ну житя і працї людської, руїну осель і руїну
живних пїль, яку лишає за собою нинїшній,
офензивний вохїд армїї революційного полко-
водця Брусилева, то до панїчного остраху укра-
їнське цивільне населенє нинї не має при-
чини. Але не маючи причини до панїчної утечї
в невяне будуче, українськї громадянини налі-
жимої теперїшню битвою Східної Галичини,
рївночасно нї на хвалю не схїтнув ся і не схїт-
неть ся в своїм молїтїчнїм і чутво-національ-

нім оцінюваню тої зорганїзованої рїзні людий,
яку отсе веде революційна Росїя з тим самим,
що й за царських часів, Брусилівим. Оцінка ся
і виведенє в неї становище супроти російської
офензивнї в українській суспільности зовсім не-
двозначно відемнї, негативнї. Щоб зрозумїти
се, не треба нам відкликуватись аж до стїльки
разів заявленої і дїлами доказаної льоаль-
ности до держави, до котрої принадлежимо.
Вистанє взятї під розвагу простїй політич-
ний рахунок: Що зорганїзувало сю офензиву
те саме петроградське тимчасове правительство,
котре просто ворожо ставить ся до
програми здїйсненя української ав-
тономїї і самоуправи, — котрого про-
відники стоять поперець домаганю, української
національної армїї, — котрого генерали розго-
чали офензиву насильними репресїями проти у-
країнських полків, — котре під гучними кли-
чами демократїї силкуєть ся перепачкувати су-
проти України помальозвиний на червоно, від-
свіженнїй, старий російсько-московський центра-
лізм, — котрому вїйска, зібранї до офензивнї
саме на українській області, служать не тїльки
супроти зверхного ворога, а (се вкїзно гово-
рилось) мають послужити й до оружного по-
пертя всіх мїр, на які петроградськї володарї рї-
шились супроти проголошеня української авто-
номїї і самоуправи. Великі, рїшзючі успіхи те-
перїшньої офензивнї підняли би, рїт зрозумїла,
дуже високо повагу і силу тимч. російського
правительства, а що сим зростом своєї поваги
і сили правительство те покористалось би га-
кож, може навіть в першїм рядї, супроти у-
країнського стреманя до справдїшного, не тїль-
ки позїрного, визволеня з національної неволї,
— що-до сього петроградськї централїсти не
лишили нікому ні крихтїки сумнїву.

Вільнїй Росїї як федерації національних дер-
жав-республік бажає українське громадянство
всього найліпшого, з'окрема бажає їй жїрної
відбудови. Але теперїшню централїстичною
правительству ми можемо бажати тїльки швид-
кого кїнця — хочби шляхом втратної й мелдч-
ної офензивнї.

Українські полки відмовляють послуху?

Російскї часописи доносять:
Комїсар тимчасового правительства 7 армїї
прислав був на руки міністра вїйни і маршарки
А. Керенського денешу сего змісту: В 12. дивї-
зї полк 48. виступив в повнїм складї, а полки
45. і 46. тїльки в головнїй складу своїх компа-
нїй; полк 47. відказуєть ся виступити. В 13. дивї-
зїї виступив майже в повнїм складї полк 50.
Обїцяє виступити завтра полк 51; полк 49. не
виступив відповідно до приказу, а полк 52 від-
казав ся виступити і арештував всіх своїх офі-
цїрів. Дожидаю Ваших вказївек в справї даль-
шого поведеня в людьми, які не вилонили бо-
свих приказів та в людьми, які арештували сво-
їх офіцїрів. До того прошу о вказївкї, як по-
ступити в поодинокими офіцїрами, що намов-
ляють людий до непослуху.

Міністерство вїйни у відповїдї на ту деле-
шу повїдомило комїсаря 7 армїї, що на основї
Його звіту в справї подїй в 12. і 13. дивїзїї тим-
часове правительство рїшило полки 45, 46, 47.
і 52. розв'язати, а намовляючих до непослуху
офіцїрів і жовнїрів віддати під суд.

„День“ доносить, що непосредно перед
початком російської офензивнї в Копичинцях
пришло до вїйскової ресольти, тому що полки
438 і 462 відмовили ся від участї в офензивї. Зре-
вольтованї вїйска убили своїх офіцїрів та стрї-
лили навмїсїком штабових офіцїрів, які іменем

Бруслова і Керенського старалися по доброму спонукати до сповнення приказів. Також відпоручники робітничко-жовнірської ради не полагали спору. Вкінці одержало місцевість всім козацьких полків амурських і оренбурзьких. Між зрештованими полками і козаками прийшло до завязаного бою, вкінці оточені полки ізза недостачі муніції були приневолені здати ся козакам; оскільки їх відіано військовому суду.

З достовірного жерела довідуємо ся, що у всіх згаданих случаях неслухняними відділами були українські полки, які обстоюючи домагане української армії, заявили, що до часу, доки не буде сповнене те домагане, вони не будуть бороти ся в складі російських військ.

Державна Рада.

(Телеграма з п. Корсаковидеційного Бюро).

Відень, 10. липня 1917.

На нинішнім засіданні президент подав до відома Палати, що дав пос. Кльофацеві відпустку на місяць.

Прийшло до нарад над звітом комісії для воєнної господарки в справі закону, який дає в тій області повновласть правительству. Після референта п. Фрайталера промовляв президент міністрів Зейдлер, заявляючи, що заряження, видані в приводу війни в області господарського життя, будуть ще довго удержані в силі.

ВІДЕНЬ. (Тбк.) Серед дальшої дискусії по інших бесідниках прийшов до слова посол К. Левицький. Вказував конечність реформи обовязуючої конституції і можливо скорого розв'язання правно державних питань. Справа воєнної господарки є для всієї австро-угорських народів питанням життя; а правно державного становища царські розпорядки про управління воєнної господарки противні конституції. Тому поставив бесідник при комісійних зборах внесення, щоб розпорядки видані на підставі § 14, знести і рівночасно видати в парламентарній дорозі законні повновласть. Ті аргументи, які проти бесідника піднесли противники його внесення, а саме, що в той спосіб зроблено би прирву, не видержить критики. З правного боку доведено ситуацію до такого заколоту, що й предложений тепер правительством заряження ніяк не вияснить її, бо колиб війшли в життя ті розпорядки, то стоять муть побіч себе і рівночасно дві законні інституції для розпорядків в справі воєнної господарки. Бесідник мусить вказати поважні сумніви, чи вибрана дорога виходу слушна і вказана той запитує, чи наспраж може бути доволене дотепер рішюю воєнною господаркою і чи з огляду на те представники народа можуть давати правительству дальші повновласть до воєнно-господарчих розпорядків.

Висліді воєнної господарки вказали щось противного.

Кількож то скарг на централю, на остре переведене ревізійні, на теоретичні трестів і відомі наслідки для рільників!

Далі налягував бесідник надужити при виконанні міністерського розпорядку, силою кожного мешканців громад має ся притягати до робіт в живих на полях того, що пішов до війська. Сей розпорядок довів до того, що в східній Галичині селяни 2-3 дні в тижню працюють на двірських полях. Ті відносини нагадують авшину.

Мотивуючи свою резолюцію поставлену в комісії, вказує бесідник на шкідливі наслідки рейвових команд в Галичині. Бесідник високо цинить працю офіцерів, але в часі війни шансу він тих панів тільки на фронті, бо тільки там для них властиві місце і там вони можуть віддати вітний правдивий прислугу. В краю поза фронт є доволі кваліфікованих фахових сил, які знов виключно компетентні до агенд воєнної господарки.

Прогликуване рейвових команд не впливає ані в закона, ані Найвищого розпорядку. Ті команди є в краю раз військовим, раз цивільною властю так, що в дійсності виконують безграничну зборшу владу.

Дальність військових властей при ревізійній бараболь і красної капусті в Галичині доведла до того, що ті серединні поживи на селівничих стаціях померали, то відпусти ся.

Вінш прогнать бесідник, щоб Палата прийняла його резолюцію, якою вказує ся правительству, щоб не аживило далі рейвових команд коман, у службі воєнної господарки для справ без характеру часто воєнної (Оплески на укр. дарах).

В дальшій дискусії забирає голос управитель міністрів рільн., що він пос. Поточек, який жалувал ся на ревізійні і домаган ся, щоб рільники відразу визначували цілий контингент, який мають в господарки доставити.

Після промови генерального бесідника про цілий закон прийнято в 2 і 3 ім читанню в поправкою пос. Морачевського, що перед видаванем розпорядків загальніших має видати опійну комісія з 27 членів, яку в тій цілі вибере комісія. Інші поправки перепали.

На тім відложено обрани до четверга. На основі рішення клубових голов після ухвалення закона в справі воєнної господарки прийдуць на денний порядок нарад в Палаті послів отсі справи: прагматика для учителів, звіт скарбової комісії від восьми доходів, закон про опіку над виселенцями, звіт комісії про дорожняний додаток для державних урядників та про підвищенє причинка для родин осіб покинутих до військ.

Правничка комісія зрештовувала свою ухвалу в справі допущення жінок до судів присяжних. Референт комісії п. Офнер з того приводу зложив реферат. В дискусії промовляв п. Загайкевич.

Між зголошеними внесками є внесок пос. К. Левицького, щоб гандлярів не допускали до ліцитацій військових знарядів, придатних для рільників, та щоб загалом до таких ліцитацій мали доступ тільки рільники і рільничі організації. Далі внесенє пос. Дністрянського о уділенє запомоги жертвам пожежу в Банові.

Між зголошеними інтерпеляціями є інтерпеляція пос. Трильовського ізза поведення мадярських жовнірів в цивільним населенем в Галичині; пос. Лаврука ізза поступованя централі для виходів при признаваню причинків; пос. Льва Левицького в справі признаваня права прилюдности семінарії У. П. Т. і пос. Бачинського в справі висліді дисциплінарки проти одного судового рядника.

З парламентарних комісій.

ВІДЕНЬ. (Тбк.) Комісія для відбудови відбудла засіданє під проводом пос. К. Левицького. Референтом усіх внесенє назначений пос. Олишкевич. В комісії для військових причинків досі підвишки не ухвалено з причини фінансових трудностей, на які вказав управитель міністерства скарбу.

Звідомленє рос. генер. штабу

з 8. липня.

(Тбк.) В напрямі Золочева ворог пробував цілу ніч наступів на фронт від годівського лісу, на захід від Конохів і старєв ся бити наші війська із становищ занятих по бітві дня 6. липня.

Усі ті наступи відкинуто так само, як наступи на захід від Високого виведені при помочи панцирних автомобілів.

В боротьбі д. 6. липня коло Конохів взяли живу участь бельгійські панцирні самоходи і загнали ся аж під верожі дротяні засіки.

На схід і пол. схід від Бережан ворожа артилерія стріляла сильно. Противник пробував значними відділами наласти на наші засіки на півд. захід від села Шибалин, але ми прогнали його крісовим огнем.

Новий генерал-губернатор Чорногори.

ВІДЕНЬ (Тбк.) Цар іменував б. президента міністрів полк. гр. Клям-Мартініца генерал-губернатором Чорногори. Дотеперішній губернатор Чорногори іменованій командантом корпусу.

Перед уступленем німецького канцлера.

БЕРЛІН (Тбк.) Буджетова комісія німецького рейхстагу мала вести дальше політичну дискусію. Та зрвав на початку засідання зажадав пос. Ельберт звіту в підбутої коронної ради. Колиж канцлер відмовив ся, члени комісії зараз розійшли ся.

Можливість концентраційного кабінету.

Львів, 10. липня 1917

"Narodni Lisny" доносить: Після перерваня нарад парламенту теперішній кабінет уступити новому аєфінітивному правительству, яке має перевести зміну конституції, а зокрема подлагодити національні питання в Чехії, Галичині і на півдні монархії. Новий кабінет складає ся би з 24 членів, а тах 10 булоби покинутих не в парламентарних кругах, як міністри ресортові, що творили би вузшу міні-

стерську раду, а 14 міністрів було би іменованих в поміж послів, членів поодиноких партій. З тих 14 міністрів 3 одержали би Чехи, 2 Польяки, 1 Українець, 1 Ромуни. Також вузшний кабінет складає ся би з відпоручників поодиноких національностей.

Росія і Україна.

Відень, 7. липня 1917

"Віржевські Відомости" з 10. н. ст. червня пишуть:

Постанова президії Ради селянських депутатів, щобі зняти реферат в справі будучого політичного ладу Росії, викликає недоволенє серед делегатів національних груп, а головню Українців. Ті останні бачуть у постанові президії бажанє, затушувати виступи представників національних груп: про федерацію і автономію Росії. В сій справі мали Українці ряд нарад і ухвалили запротестувати проти акції президії, вказуючи на те, що коли з'їзд не хоче розглянути питання в справі будучого політичного ладу Росії, вони демонстративно покинуть збори і про діяльність з'їзду зрештовують своїм виборцям на місяць.

В імени президії з рефератом в сій справі виступив І. Бунаков. Він вказує, що фізіономія всеросійської Ради селянських депутатів у амислі політичного угрупованя виривно означена. Більшість членів Ради ділить думки народницьких партій, впрочім багато з них є активними робітниками, партіями соціалістів революціонерів. Фізіономія президії під політичним оглядом також відома не тільки Раді, але й всій Росії. Таким робом не можна сумнівати ся, що в справі будучого політичного ладу в Росії більшість всеросійської Ради селянських депутатів стоїть за федерацією і автономію Росії. І. Бунаков пропонує подрібне обговоренє питання про самозначенє народности відложити до найбільшого всеросійського з'їзду, бо до того часу соціалістичні партії остаточно намітьють шлях, по яким повинна будувати ся будуча Росія, а поки що обмежити ся оринятем отсеї декларації: „Всеросійська Рада селянських депутатів — виразниця організованої волі працюючого селянства — в торжественний час закріпленя і поширеня завойованої кровю синів народу свободи, заявляє: працююча Росія, відучи непохитно шляхом здійсненя найширшої свободи і повного самозначеня як осіб, так і національностей, які заселяють Росію, повинна утворити такий державний лад, який зловні забезпечувь би ті засади. Вімя того всеросійська Рада селянських депутатів наклікує російське працююче селянство настояти на Установчих Зборах на установі в Росії федеративної демократичної республіки, в якій всі народи мати-буть повну свободу уладженя свого внутрішнього життя. Всеросійська Рада селянських депутатів глибоко перекомана, що тільки при найширшій автономії народів, які заселяють Росію, без поневоленя одного народу иншим, може утворити ся нова, сильна, свободним внутрішнім єднанем свободних націй — Росія". Текст декларації задовольнив представників всіх націй і загальні збори прийняли її одностайно. — Ф. К.

"Frankf. Zig." в депеші з Базель доносить: Бюро Агаса подає в Петрограду: Екзекутивний комітет селянських депутатів ухвалив резолюцію, в котрій одобрємо становище тимчасового правительства, яке не хоче признати автономії України. В резолюції сказано, що будучою формою державної Росії мусить бути союзна республіка.

АМСТЕРДАМ. (Тбк.) З Стокгольму доносить, що Росія старєсть ся відновити Волинь і втрачені українські території, аби в той спосіб перешкодити всім планам Українців і усунути важну внутрішню кєстію. Вибрали й тому південно-західний фронт для ефекваня, що війська на півночі желові.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на моймент-портрет приймає Красний Союз Кредитовий у Львові, — число книжочок шадничой 4.000.

В справі сьогорічної молотьби.

Відень, 7. липня 1917.

З різних сторін оголїшли до мене писанє, з яких виходить, що оголшений недавно розпорядок цілого міністерства з дня 26. мая с. р. В. з. д. ч. 235 в справі усурмованя обороту збіжжє, мукою і т. н. та в справі молотьби збіжжє викликав в кругах наших селян і господарів велике занепокоєнє. Іменно в справі молотьби

ської бурси на шкільний рік 1917/18. Услідв прийняті: 1) Місячна оплата, за гори платна, 25 К.; оджорозове ависове 10 К. (на инвентар і бібліотечну). Забіжні і дійсно убогі ученики можуть звільнювати дістати знижку. Урава бурси ввійше заллату також в натуральні через довіз бараболі, капуста, буряків, мукі, фасолі тощо. 2) Батьки (опікуни) мусять бути членами Українського Педагогічного Кружка. 3) Батьки (опікуни) мусять підписати декларацію, що через весь рік будуть точно і з гори що-місячно виплачувати нааначену квоту. 4) Кождий питомець при вголошено до бурси мусить мати ліжко і біле своє. Крім сего 1 пару лижочок, 1 пару лижок (більших), 1 пару вилок і один власний столовий ніж. 5) За питомця платити ся в бурсі за кождий місяць з гори, без огляду на се, в котрім дні місяця одсутства-би він бурсу. 6) В часі Радваних і Великодних Ферій всі питомці мусять безуслівно ровхати ся і бурсу одустити. 7) При вступі до бурси питомці піддадуть ся лікарським оглядином. Подання о принятє заосмотрені в міру потреби в свідочтво убожества і шкільне з залученіем на відповідь маркі належить слати найдалше до дня 1. серпня с. р. на адресу: Старшина Українського Педагогічного Кружка в Жовкі. — За Старшину Кружка: о Ст. Бідицький, голова, Осип Пеленський, секретар.

— Діти на селі. На сю ціль вложив п. д. р. Броніслав Сабат, лікар у Львові, квоту 20 кор. на руки редакції „Діла“.

— Не забудемо сего „Дністрові!“ Правдиво книжкий дар, вложений товариством „Дністер“ на „Фонд ім. митропол. А. Шестинського для укр. сиріт“ відбіє ся голосом відгомомом в серцях цілої нашої суспільности: де прийхате, з ким не зговоритесь, скрізь почуєм майже ті самі слова: таких „Дністрові“ треба би нам більше! Так, спираді здало би ся нам більше таких своїх рідних інституцій та товариств — і они можуть повстати, але треба конче, щоб ми вірили у власні сили, мали потуге солідарности та хотіли допомогти до створеня таких питомих організацій. Коли перед 35 літами ходило о вложене гаранційного капіталу для „Дністра“ в квоті 50.000 злр., то годі було снх грошичків зібрати; наші люди не довіряли собі самим, чи будуть в силі постягати „таку велику суму“, впрочім — говорено — хто у нас на тім розумісь, деж ми маємо фіхових людей, а бували й такі, що не бачили взагалі потреби знову ваян слого асекураційного товариства тому, що було прецьві в краю польське Краківське Тов. убезпечень (т. зв. Флоріянка) і чеська „Святія“! Три члени тодішнього основуючого комітету, на В. Нагірний, д. р. Федак і бл. п. радник аптеляй Бережинський, ізидили по краю від хати до хати та мусіли уживати всієї вимови, щоб наклонити наших людей до участі в задуманім ділі і вложеня відповідної скількості гроша, аби одсгнучи вимаганій правительством гаранційний капітал. А нині, яка зміна! сей „Дністер“ став по 35 літах власником кількміліонового майна, дає независиме удержаня соткам українських родин, виховав вже цілі кадри свідомих членів нашої суспільности, дає рікрічно дуже великі жертви на народні цілі, а скілько нашої молодіжи завдячує „Дністрові“ покінчене студій, се могла би найлучше сама молодіж сказати. Кождж сего року на вид застрашаютого своїми розмірами сирітства поніє ся ві зболілої душі горем прибитого народа розлучливий клич: „рауйте бодай мої діти!“ тоді не краківське тов. убезпечень, не „Святія“ посиілиши нам з помічю, а свій рідний „Дністер“ став нам месенатом і добродієм, та зложив справля княжу жертву в сумі 100.000 К. на ратованє української дитини. Сей жертви не забуде „Дністрові“ наша суспільність; чейже тепер навіть асім доси незрячим отворять ся очі та зрозуміють, хто нашим приятелем, а хто ворогом, зрозуміють, що нам треба горнутись тільки до своїх інституцій, бо в тім наша економічна сила, а в тяжкій годні і неваж поміт. Так — я кажу, що таких „Дністрові“ треба би нам більше, тільки додам ше одно від себе: що треба би нам також у всіх інституціях більше таких саме людей, які стоять на чолі „Дністра“, щоб поври наші конечні вримети, як знанє, почуте обовязку і солідність мели також конче серце для народа і його потреб! Тоді тільки стасть ся дотячна інституція тим чинни-вом в житю народа, яким вона повинна бути, тільки тоді! Нехай же нач „Дністер“ остане все таким яким він є нині для нашого народа і нехай буде вкормом для прочих наших інституцій. — в. В. Л.

— Висада VI ої класи вєснаї позички в а-вісьсьім повіті. Ця к. старосто у Львові подає до відома: Населєнє львівського повіта, подібно як в попередних воєних позичках, так і при субскрипції VI ої австрійської воєної позички екавало охотно своєю жертволюбивістю на цілі державні і мимо значного зникненя новіту на

слідком ворожої інвазі, як також інших перешкод, спричинених воєнними часами, субскрибувало 4,000 250 корон. Се цифра, яка перевишас усі дотеперіші субскрипції в львівськім повіті.

— Відзначенє. П. Василь Карулю, прапоршика 41. п. п., студента філософії університету в Чернівцях, відзначено за хоробре поведєне перед ворогом срібною медалєю хоробрости 1. класи.

ЛЯГЛИ ГОЛОВАМИ

Ювє Тлачук, поручник 41. п. п. поляг над Сочєво дня 24 мая с. р., він був приділений до скорострілів. Покійний ровив ся в Селятині на Буковині. Скінчивши гімназію в Чернівцях, вступив опісля на університет у Чернівцях. Належав до академічного товариства „Союз“. Покійний був свідомий Українець, щиро любив свій нарід і брав живу участь в народнім житю. Він мав по селах відчити і старав ся всіми силами помочи своєю бідною народови. Поляг евернувши щойно з відпустки, підчас котрої поховав свого молодшого брата. Покійник умер в цвітї житя, проживши всего 24 роки. В. Й. п. — Василь Кавуля, прапорщик 41. п. п.

ПОМЕРЛИ:

Наталка Павановська, учен. V. клася ліцея, дочка ц. к. завідателя податкового, померла в 16 ім році житя дня 3 липня с. р. в Перемишлі в домі батька. В. І. п.

О ПОВІДОМКИ.

Середа, 11. липня 1917.
Нині: греко-кат.: Пер. м. К. І. П. — римо-кат.: Пєляй.
Завтра: греко-кат.: Петра і Павла — римо-кат.: Генрика.

Український Народний Театр Т-ва „Бєсїда“ у Львові під управєню К. Рубчаєвої. Саля Т-ва ім. Лисенка при вул. Шашкевича ч. 5.

В чєтер днє 12. липня 1917 „Невольник“ драматичний образ а 5 дїяч М. Крошвиницького з поеми Тараса Шевченка.

Приготовляєть ся знамениту народну комічну оперету „Запорожський клад“ Ваиченка. Штуку сю грають всі українські театри в Росії з великим успіхом.

Блєти раніше набути можна в „Народній Торговлі“, в день представлєня при касі від год. 5. п. п. Початок о год. 7½ вечєром. 2—2

Анна Тузяк з Карачинова пов. Горьдох вийшла, а жури в приступі помішана, а дому ше 30. мая с. р. і до сього часу не віднайдено її. Має 73 літ, малого зросту, очі сині, болосє білєве. Тому два тижні бачино її в Мостисках. Просить ся кождого, хтоби її зобачив, придержати та дати знати і телеграфічно до гр. кат. уряду парохіального Рудно коло Львова. Всякі кошти авернець ся і нагородить ся.

Російське звідомленє.
3 б. днєня.

Після артилерійського приголовленя днє 6 липня о годині 10. перед полуднем піхота перейшла до наступу і виперла неприятеля в бою на багнєти в його висунених ліній, при чім заняла ліс (?). Наші відділи заняли всі вибуховані становища неприятеля. Наша піхота, яка значно посунула ся вперед, виставлена була на криловий огонь неприятельської артилерії з ліса Коросовець. Відділ нашої піхоти заняв гору 388 і вдер ся до села Годіє. Завятий бій зведено на північний захід від Конохів. На південний захід від Голочан (Богородчан?) ми вигнали передні сторожі неприятельські і посунули ся наперед на фронті більше як 10 верст між Ляхівцями і Давнячєм. Оба села заняті. В околиці села Пороги, 12 верст на захід від Солотвини, вигнано також передні сторожі неприятельські. Наша офєнзива в околиці Конохів і Годєвє зустрічаєть ся з дуже завзятым опором свіжих неприятельських резерв, стягнених поспішно.

Оголошенє.

— **ПОЧЕНЄ НІГ** —
усував певно спеціальній пудер „Сєвє“, пакєт за 1-20 К. На вироблєню вкислає тільки за попереднім відісланєм квалєтєности і 40 с. на пошто. — Одиноке вступствє **S. FEDER**, — Львів, Сикотуська ч. 7. 279 59 65

Молодий віт 25. учитель народний, власт-тель реал-колегі в місті, бажє зробити знакомість з шкільн. матримоніальних в молодого інтелігентного замочника. М'ч триваєть ся серіозно, дискреційно руцять азови, опсєг вимаганєв. Анонімнє не приймаєть ся. До Алієн стракї „Діла“ нин „Сер оний“. 492 2—5

Junge Dame Reiched. sucht Aufenth. i. ukrainisch. Familie (aufs Land o. Pfarrhs) zw. Erlernung der ukr. Sprache (1 Jahr) Selb. wurde i. d. Erlernung d. Kinder und i. Haushalte behilft sein. Musikalisch weit. Verknbg. n. Zuschr. erbeten an H. Mitterlechner, Lehrerin, Breslau & Wolfswinkel. 474 6—6

КМЕН в кождї скількості купити ПОСЕРЕДНИЧЕНЄ НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ ЛЬВІВ РИНОК Ч. 36. Просить ся о пробки і поданє цін і скількості. 499 7—3

! Небувале!

МОЛИТВЕННИКИ по 10 соткині! (щоденні молитви)

Крім сего великі молитвенники по 90 с., 1 К 20 с., 1 К 30 с., 1 К 60 с. продає і висилає лише за готівку і по надісланю поштової оплати до 5 кг ваги 1 К 20 с.

Канцєлярія Українського Педагогічного Тов. у Львові, вул. Мєхнацького ч. 12.

Малі молитвенники найлучше замовляти в більшій скількості. 493 1—3

Приймаєть ся переплата на „Вістник Союзу Визволеня України“.

Виходить що тижня з неагло, в розмірі 16 сторів великого формату, в Любоградімі рік виданя IV. Річна передплата вносить 15 кор. (15 марок, 6 рублів, 3 долари), піврічна 8 кор. (8 марок, 3 рублі), кв. річальна 4 кор. 50 сот. (4 мар. 50 фєн., 1 руб. 75 коп.). Ціна поодиноких чисел 40 сот. (40 фєн., 15 коп.). Вістник Союзу Визволеня України в часописноб-партиійном і стоїть на становищі самостійничєв, ає-українськїм.

Крім статей на теми бжучого політичного житя і богатої критикі в житя Росії, російської України і азійських областєв російської України, Вістник богато місця уділяє творам класного письменства, справам Українськїх Співочих Спільнот і проч.

В Вістнику містять ся правильно огляди голосів чужої преси та реферувєть ся важковий виданя про українську справу а також достійні огляди воєнних і політичних подій.

Адреса редакції і адміністрації часописа: **Віст. VIII. Josefstädterstr. 79. Tür 6.** Конто поштової щадниці 107090. 5—7

Рух поїздів у Львові

важний від 1. червня 1917. аж до відкликаня. (Час середно європейський; від 1. червня до 1. вересня 1917. час літний).

Відходять зі Львова до | Приходять до Львова з

Кракєва: [7:30], † 8:40, 8:55 [3 0] 6:05 6:20, † 9:55 10 10	Кракєва: 10:05, [1:45], 6:45 † 9:00, 9:15 9:50, † 5:05, 5:20
Золочева: 8:20, 10:53, [2:30], † 7:13 11 13.	Золочева: 5:52 12:12, [2:20], 5:15, 5:52
Стрия: 8:25, 4:55, 10:46	Стрия: 5:54, 9:55, 9:05
Лавочного: 7:20	Лавочного: 7:10
Самбора: 9:05	Самбора: 8:30
Сянок: 8:45	Сянок: 10:15
Рави руської: 2:20*, 9:30, 4:44.	Рави руської: 6:42, 4:35*, 8 18*
Сокаля: [8:55], [8 10]: Яворєва: 9 10**, 4 20.	Сокаля: [9 45]в, [9 45]в, Яворєва: 8 45, 3 48**
Підгаєць: 8 33, 3 00, 1 133.	Підгаєць: 5 32, 1 40, 7 32
Стойнова: 12 13 7 53, 3 15	Стойнова: 6 12, 1 00, 7 52
Ходєрова: 8 30, [2:30], 11 10.	Ходєрова: 6 45, 1 10, 8 10.

* означє поїзд вичлєно д-я єїсьнових.
** до Брюхович, ага днє в Брюхович.
** Янова а Кєларєва, вгльєдо а Янова до Кєларєва - через Ізку руську, і через Сєнєшанку.

У вага: Нічєна пора від 6:00 вечєром до 5:00 рано означєна підчеркєним мінут. Посіпши поїзд означєні і:

Подан поїздє ходять тільки умовно, на сїльшєх рух в огляду на вагєтє вєдлєнєв шкільн міськом буде мєждєвнє. На вилєдєк спєшнєв поїздєв як також при вїсьнєно полувчєвє не єрєслєтує подорожним право вїздєтє відшєд-нанє.